

Çıkılmaz Sokak Çocukları

Cenk Çalışır

Bölüm 1

Bugün / Şubat Soygundan Sonra

Cinayet Büro Başkomiseri Ziya, olay yerine geldiğinde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Sokağa girdiğinde polis araçlarının ve ambulansların aydınlattığı kalabalığı gördü. Yolun sonunda birçok araç ve büyük bir kalabalık toplanmıştı. Beyaz minübüsler, Emniyet Teşkilatı'na ait araçlar ve siluet hâlindeki insan kalabalığı bir an için mavi, bir an için kırmızıya boyanıyordu.

Bulunduğu mahalle, şehre ilk atandığında, şehir dışında bir köyken, şimdi şehrin kıyı mahallelerinden biri hâline gelmişti. Çınar altındaki kahvehane, eskiden kalma cumbalı evler, Arnavut taşlı yollarıyla halen köy havasını sürdürüyordu. Halkı tarımla geçinir, köy çocukları yol kenarında mevsimlik meyve ve sebze satarlardı.

Biraz ilerideki yeni yapılaşmayla mahallenin çehresi değişmiş olsa da etrafındaki bağ ve bahçeleri, kümesleri ve arkalarındaki küçük ormanlık araziyle halkı doğal hayatın içinde bir yaşam sürüyordu.

Ziya da çoğu zaman çevre yolu tıkalı olduğunda, bu mahalleden geçer, yolu uzattığı hâlde zamandan kazanırdı.

Ambulansların, polis ve Olay Yeri İnceleme araçlarının arasında savcının otomobilinin olmadığını fark etti. Otomobilini biraz geride, çıkacak olan araçları engellemeyecek ve onlara manevra alanı bırakacak biçimde park etti. Kontağı kapattığında, aracın radyosunda şarkı söyleyen Kıraç da sustu.

Otomobilden iner inmez soğuk rüzgâr yüzüne vurdu. Ceketinin yakalarını kaldırıp etrafına baktı. Yolun sağ tara-

fında dizilmiş evler, büyük bahçeleri nedeniyle birbirlerinden bir hayli uzaktı. Evlerin karşısındaki alan sık ağaçlarla kaplı, karanlık bir ormandı. Sokağın sonundaki eve doğru yürüdü. Geceyi yaran köpeklerin ulumalarını, evin önünde ağlaşan kadınların feryatlarını işitti. Kalabalığın içine daldı. Kapının önünde bekleyen insanları inceledi. Tedirgin bir yüz aradı.

Evin etrafını çevreleyen yüksek duvarların arasındaki çift kanatlı tahta kapının önünde iki polis memuru duruyordu. Üniformalı polisler, mahalleliyi olay yerinden uzak tutuyor, ardı ardına soru soran kızgın kalabalığa laf yetiştirmeye çalışıyorlardı. Polislerden biri Ziya'yı görünce bir adım geri çekildi.

“Buyurun başkomiserim.”

Ziya'nın gözleri kapının solundaki elektronik kilide takıldı. Bir süre kilide baktıktan sonra başıyla selam verdi. Kapıdan geçerken, “Eyvallah. Kolay gelsin” dedi. Bahçeye girdiğinde ortalığı tetkik eden Olay Yeri İnceleme memurlarını gördü. Beyaz tulumlar içindeki iki memur, ellerindeki fenerin ışığını çimenlere tutarak, delil olabilecek bir iz, bir obje arıyorlardı.

Ziya onlara da “Kolay gelsin” dedi. Yüksek duvarların hemen önüne, yanyana dikilmiş çam ağaçlarını, kış peyzajına uygun düzenlenmiş bahçeyi izledi. Evin sahibinin kireç boyalı duvara bakmaktansa yeşili görmek istediğini düşündü. O duvarı ördürmemiş olsa karşındaki ormana bakabileceğini, duvarların onu korumaya yetmediğini...

İki katlı büyük bir ev, bahçenin sonundaydı. İlk katın tüm pencereleri, ferforje parmaklıklarla korumaya alınmıştı. Eski bir evdi ama güne uygun yenilikler yapılmıştı. Giriş kapısının üstündeki, iki sütunun üzerinde yükselen sundurma çatının, binaya sonradan eklendiğini fark etti. İkinci kattaki balkonların cam korkuluklarının da sonradan yapıldığını anlamak için mimar olmak gerekmezdi.

Ziya evin kapısına yaklaştığında, Komiser yardımcılardan Seda, koşarak bahçeye çıktı. İçindeki yükselmeyi daha fazla tutamadı, eğilerek kusmaya başladı. Bir eliyle karnını tutuyor, diğer eliyle yaslandığı sütundan destek alıyordu. Ziya önce yüzünü ekşitip kaşlarını çattı. Sonra gülümseyerek Seda'nın yanına gitti. Genç kız derin derin soluyor, ağzından akan salyayı tükürüyordu. Kustuğu yerin az ilerisindeki siyah makosenleri görünce, başını kaldırdı. Başkomiser Ziya'nın uzattığı kâğıt mendili alıp mahcup bir sesle teşekkür etti.

“O kadar kötü mü yahu?”

Seda dudaklarını kurularken, “Kusura bakmayın başkomiserim” dedi. “Gerçekten hoş bir manzara yok yukarıda.”

Ziya başını sallayarak onayladı Seda'yı. “Çocuklar geldi mi?” diye sordu.

“Az önce arayıp konum istediler. Neredeyse gelirler.”

Başkomiser basamakları çıkıp eve yöneldiğinde, Seda da hemen arkasındaydı. Onu fark eden Ziya, Seda'dan bahçede kalmasını istedi.

Cinayet Büro'ya birkaç ay önce atanan Seda, işe yaramaz bir hanım evladı gibi görünmek istemediğinden, “Ben iyiyim başkomiserim” diyerek itiraz etti.

Ziya, sesinin bir ricadan çok otorite tonlamasında çıkmasına dikkat ederek, “Temiz hava iyi gelir, açılırsın. Burada bekle” dedi. “Çocuklar gelince çıkarsın yukarı. Daha önce bir şey gerekirse çağırırım.”

Seda gönülsüz bir sesle, “Peki” dedi.

Başkomiser evin kapısı önünde bir süre durdu. Kilide ve girdiği yuvaya baktı. Zorlanarak açıldığına dair bir iz aradı. Göremedi.

İçeri girdiğinde, boğuşmanın salonda başladığını hemen anladı. Devrilmiş sehpaye, kaymış halıya, kırılmış biblo parçalarına baktı. Olay Yeri İnceleme memurlarından biri sehpanın üzerinden parmak izi alıyor, diğeri değişik

açılardan odanın fotoğrafını çekiyordu. İki de bir an için başlarını çevirip Ziya'ya baktılar. Ziya onlara da "Kolay gelsin" dedi. Bakışlarını salonda gezdirdi. Duvardaki elektronik panoya baktı. Bahçe kapısı ile bağlantılı olduğunu, alarm sisteminin ana kumanda paneli olduğunu anladı. Üzerindeki düğme ve led ampullare baktı. Dışarıdan Seda'nın öğürme sesleri işitildi. Başını sağa sola sallayarak merdivenlere yöneldi.

Merdivenlerin sonunda yüzükoyun yatan bir ceset vardı. Bacakları üst kat zemininde, belden aşağısı basamaklardaydı. Sağ elinin gevşemiş parmakları halen bir tabanca tutuyordu. Arkasında iki metreye yakın kızıl bir leke bırakmıştı. Sürünerek de olsa uzaklaşmaya çalıştığı açıktı. Ziya cesedin başını çevreleyen lastiğe baktı. Yüzünde maske olduğunu anladı. Cesedin üzerinden atlayarak, diğer tarafına geçti. İki basamak indi. Olduğu yerde çömelip cesedin yüzüne baktı. Kendisine gülümseyen bir fare görünce şaşırıldı. Cesedin yüzünde plastikten yapılmış Mickey Mouse maskesi vardı. Kendi kendine, "Ne ki bu şimdi?" diyerek doğruldu.

Merdivenlerin başındaki kısa koridora açılan dört kapı vardı. Tam karşısındaki odadan patlayan flaşların ışıkları yansıyor, deklanşör sesleri işitiliyordu. Doğruca o odaya yöneldi. Odanın kapısında durup içeri baktı. İlk aklından geçen Seda'nın haklı olduğuydu. Hoş bir manzara yoktu. Ayaklarının az ilerisindeki sarı, plastik levhada 12 yazıyordu. Levhanın hemen yanında duran boş kovan, tebeşirle daire içine alınmıştı.

Odadaki barut ve kan kokusu havayı ağırlaştırmıştı. Oda kapısının hemen yanbaşı, duvarda kırmızı bir leke bırakarak yere çökmüş oturur vaziyette genç bir adam vardı. Sırtını duvara yaslamış, boynu bükük, gözleri ve bacakları açıktı. Elleri bacaklarının üzerindeydi. Bir elinde plastik Mickey Mouse maskesi, diğer elinde tabanca duru-

yordu. Ziya onun, ölmeden hemen önce daha fazla oksijen ihtiyacı hissettiğinden maskeyi çıkardığını düşündü.

Olay Yeri İnceleme Başkomiseri Ömer'in sesiyle bakışlarını yeniden odaya çevirdi.

“Kan ve barut kokusu bozdu senin kızı. Merdivenleri uçarak indi.”

“İkinci işinde katliama denk gelince...”

Ömer yerdeki cesetlerin etrafından dolanırken, Ziya da odaya göz atmayı sürdürdü.

Çalışma masasının arkasında açık duran bir kasa vardı. Kasanın hemen önünde yaşlı bir adam kanlar içinde, dizleri üstünde oturur hâldeydi. Onun sağında bir kadın, kadının üzerine yığılmış genç bir kız gördü. Onlar da kanlar içindeydi. Odanın ortasında biri Mickey Mouse, üçü kar maskeli üç ceset daha yatıyordu. Kapının yanındakiyle birlikte odada tam sekiz ceset saydı. Merdivendekiyle dokuz. Duvardaki kurşun deliklerine, çalışma masasının yanındaki pencereye baktı. Camın sağ üst köşesinde etrafı çatlamış bir delik gördü.

Beyaz tulumlu başkomisere döndü. “Ne olmuş burada böyle Ömer? Ne ki bu şimdi?”

“Yedi silah, on iki kovan, dokuz ceset.”

“Hepsi bu mu? Başka kimse yok mu?”

Ömer, başındaki kapaşonu çıkartıp terleyen saçlarını geri atarken, “Daha ne olsun?” dedi. “Dokuz ceset neyine yetmiyor?”

Ziya elini Ömer'in omzuna koydu. “Yahu onu mu diyorum ben? Belki yaralı kurtulan, silahlar çekilince kaçan, saklanan falan birileri vardır. Bize neler olduğunu anlatacak biri.”

Ömer tulumu yeniden başına geçirirken “Haa...” dedi, “Yok öyle biri.” Başıyla kasayı işaret ederek, “Bir de ağzına kadar dolu, açık bir kasa” diye ekledi.

Fotoğraf çeken tulumlu memur görüşünü engellediğinden, Ziya olduğu yerde sola eğildi.